Pentru Iselin și Linnea
N. G.

Pentru Jack
C. R.

CAPITOLUL 1

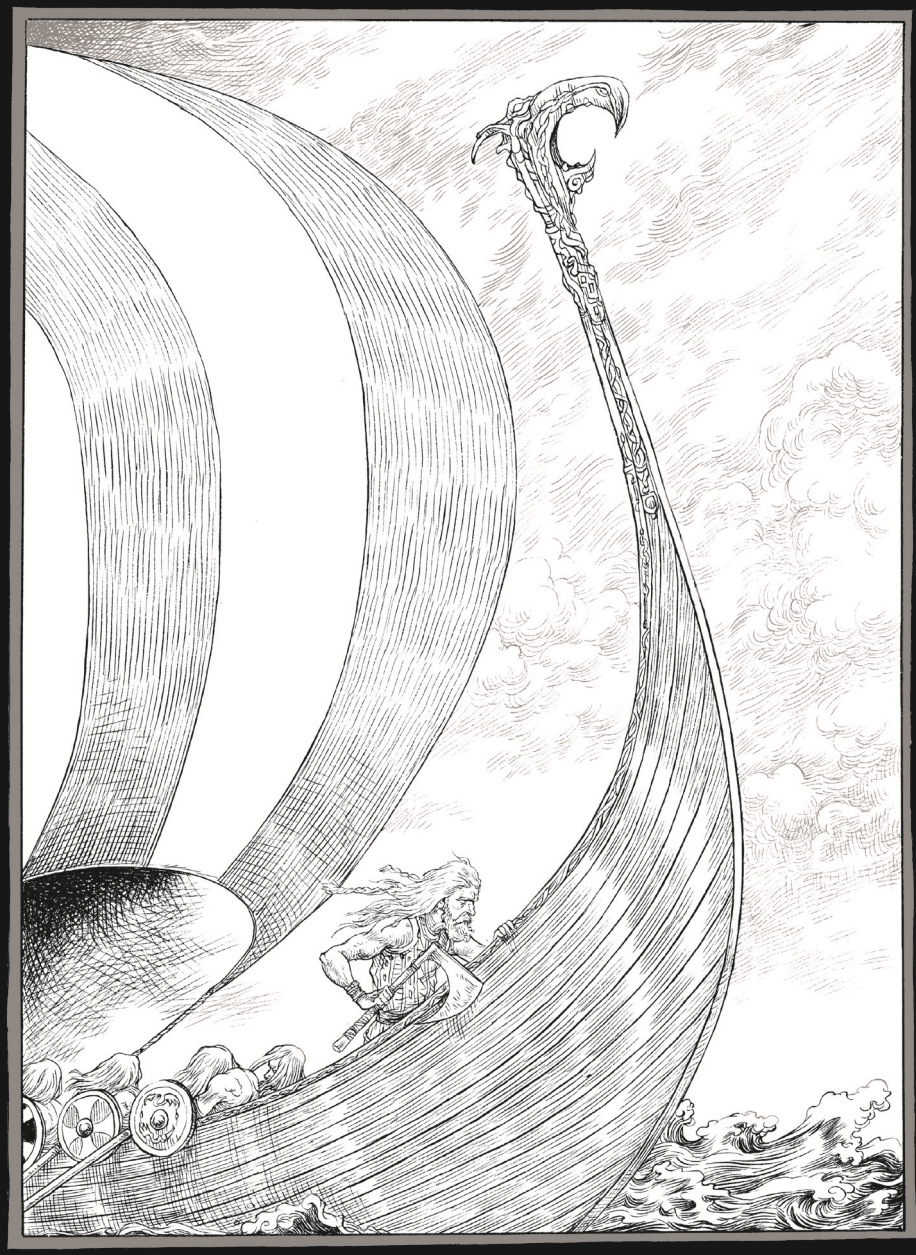
Odd

A fost odată un băiat pe care-l chema Odd și nu era nimic straniu sau neobișnuit în asta, nu pe vremea aceea sau pe acele meleaguri. Numele său însemna „vârf de sabie“ și era unul purtător de noroc.

Odd *era* însă ciudat. Cel puțin așa credeau sătenii. Era în multe feluri, numai norocos nu.

Tatăl lui pierise în timpul unei ieșiri în larg, cu doi ani în urmă, când Odd avea zece ani. Nu era ceva nemaiauzit ca oamenii să moară în atacuri pe mare, dar tatăl lui nu fusese ucis de un scoțian, dându-și ultima suflare în luptă, învăluit în glorie, cum i se cuvine unui viking. El sărise peste bord, ca să salveze unul dintre poneii pe care-i luaseră cu ei pe mare ca animale de povară.

Vikingii încărcau poneii cu tot aurul, avuțiile, mâncarea și armele pe care le găseau, iar animalele se târau înapoi la corabie. Căluții erau bunurile lor cele mai de preț și totodată creaturile cele mai harnice de pe vas. După ce Olaf cel Înalt fusese omorât de un scoțian, sarcina de-a se îngriji de animale îi revenise tatălui

lui Odd. Bărbatul nu se pricepea la cai, căci de meserie era tâmplar și sculptor în lemn, dar își dădea silința. În vreme ce se-ntorceau acasă din călătorie, unul dintre ponei se dezlegă în timpul unei vijelii în apropiere de Orkney și căzu peste bord. Tatăl lui Odd plonjă în marea cenușie, legat la brâu cu o funie, trase calul spre corabie și, cu ajutorul celorlalți vikingi, ridică animalul înapoi pe punte.

Muri însă înainte de ivirea zorilor, din pricina frigului, a hainelor ude și a apei din plămâni.

Când se întoarseră în Norvegia, tovarășii lui o anunțară pe mama lui Odd, iar femeia îi dădu vestea băiatului. Odd ridică din umeri, nimic mai mult. Nu vărsă o lacrimă. Nu scoase o vorbă.

Nimeni nu știa ce se ascundea în sufletul lui. Nimeni nu cunoștea gândurile care-l măcinau. Iar acest lucru, într-un sat pe malurile fiordurilor, unde toată lumea știa totul despre toată lumea, era cu adevărat sâcâitor.

Pe vremea aceea nu existau vikingi cu normă întreagă. Cu toții aveau alte îndeletniciri. Jafurile pe mare însemnau deopotrivă distracția bărbaților și modalitatea de-a face rost de lucruri care nu se găseau în satul lor. Ba chiar așa își găseau și soțiile. Mama lui Odd, care avea tenul pe atât de închis, pe cât de alb îl avusese tatăl băiatului, fusese adusă la fiorduri din Scoția, pe o corabie vikingă. Când Odd era de-o șchioapă, îi cânta balade pe care le învățase pe când era copilă, înainte ca tatăl lui Odd să-i ia cuțitul, s-o arunce pe umăr și s-o care cu forța la corabie.

Odd bănuia uneori că mamei îi era dor de Scoția, dar când o întreba spunea că nu, nu prea, doar că îi lipseau oamenii care vorbeau limba ei. Putea vorbi limba nordicilor acum, dar nu scăpase de accent.

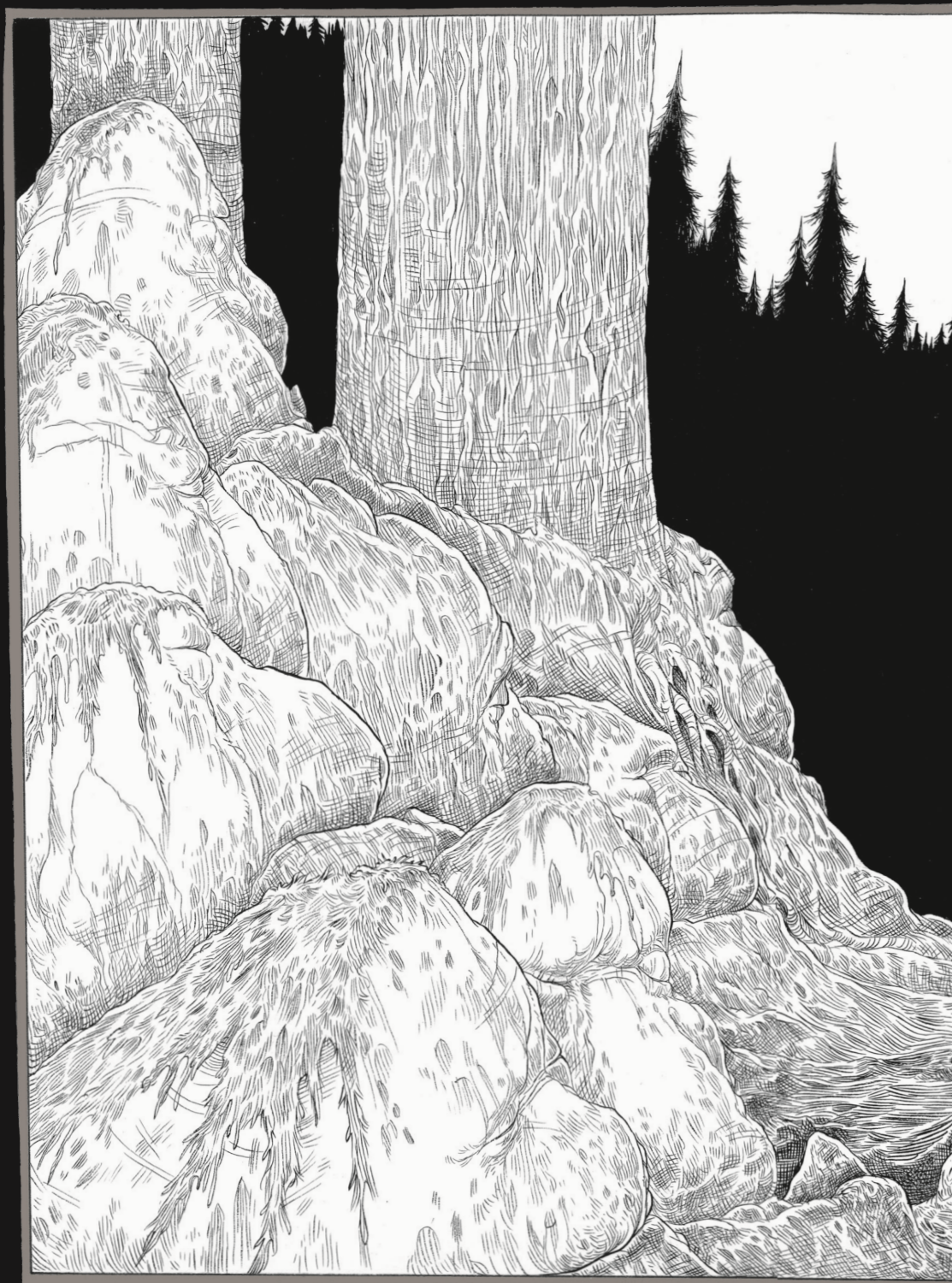
Tatăl lui Odd fusese un iscusit mânuitor de topoare. Avea o cabană micuță, cu o singură încăpere, pe care o clădise din trunchiuri de copac ce proveneau din pădurica aflată în spatele fiordului, unde obișnuia să dispară câte-o săptămână sau mai bine și de unde se întorcea cu roaba plină de bușteni numai buni de crăpat, căci prin locurile acelea făceau totul din lemn: cuie de lemn îmbinau plăci de lemn pentru a face locuințe de lemn sau bărci de lemn. Iarna, când nămeții prea mari împiedicau călătoriile, tatăl lui Odd se așeza lângă foc și începea să cioplească, prefăcând lemnul în chipuri, jucării, pocale și boluri, în timp ce mama băiatului cosea și cânta – întotdeauna cânta..

Avea o voce frumoasă.

Odd nu înțelegea cuvintele din cântecele mamei lui, dar ea i le traducea mereu după ce termina de cântat, iar mintea lui se împânzea de lorzi călare pe armăsari mândri, de șoimi nobili încleștați de încheieturile lor și de nelipsitul ogar neînfricat ce-i însoțea. Acești nobili viteji erau gata oricând să înfrunte tot soiul de pericole: luptau cu uriași, salvau domnițe și îi eliberau din lanțurile tiraniei pe cei oprimați.

După moartea tatălui, mama lui Odd cântă tot mai puțin.

Odd continua să zâmbească totuși, iar asta îi înfuria pe săteni. Ba chiar zâmbea și după accidentul în urma căruia se pricopsise cu piciorul drept schilodit.

Se întâmplase la trei săptămâni după ce corabia se întorsese fără tatăl lui. Odd luase toporul tatălui său, atât de mare că abia-l putea ridica, și-l târâse în pădure, fiind convins că știa totul despre tăierea copacilor și hotărât să-și pună cunoștințele în practică.

Ar fi putut totuși să folosească toporul cel mic, așa cum recunoscu în fața mamei, și să găsească mai întâi un copăcel pe care să exerseze.

În orice caz, făcuse o treabă nemaipomenită. După ce copacul se prăbuși drept peste piciorul lui, folosi toporul ca să sape pământul de sub el, apoi și-l trase afară și tăie o creangă din care își făcu o cârjă pe care să se sprijine, căci oasele piciorului îi erau sfărâmate. Și, numai el știe cum, ajunse acasă cu tot cu toporul tatălui, căci fierul era rar pe meleagurile acelea și topoarele erau fie date la troc, fie furate și nu-l putea lăsa-n pădure să ruginească...

